

Arrest

nr. 272 497 van 10 mei 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de stad OOSTENDE, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 14 februari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Oostende van 14 januari 2022 tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 1 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. FIERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is op 28 december 2019 te Oostende gehuwd met mevrouw C. B., waarvan de nationaliteit onbekend is. Mevrouw C. B. is gemachtigd tot een onbepaald verblijf in het Rijk.

Verzoeker dient op 25 augustus 2021, in functie van zijn echtgenote, een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van de artikelen 10, § 1, 4°, eerste streepje en 12*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 14 januari 2022 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Oostende een beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 12 bis, § 3, 3bis of 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Naam: M. (...)

Voorna(a)m(en): L. (...)

Nationaliteit: Sierra Leone

Geboortedatum: (...) 1996

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

verklaart te verblijven te: (...)

heeft zich op 25-08-2021 (dag/maand/jaar) aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen, in toepassing van de artikelen 10 en 12 bis, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, § 1 tot 3 en 12bis, § 1 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk:

Na onderzoek van het dossier blijkt dat betrokkene niet voldaan heeft aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, meer bepaald:

o Betrokkene is niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten: een visum

o Betrokkene legt niet alle in artikel 12bis, §2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde bewijzen voor:

o een gelegaliseerde huwelijksakte

o een bewijs aansluiting ziektekostenverzekering voor zichzelf

o geen gemotiveerde brief ivm de aanvraag 10-12bis buitengewone omstandigheden”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10, § 1 en § 2 en 12bis, § 1 en § 2 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Ter adstruering van zijn middel zet hij het volgende uiteen:

“Verzoekende partij heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend bij Stad Oostende op grond van art. 10 Vreemdelingenwet.

Art. 10 §1 1^e lid Vreemdelingenwet stelt dat de buitenlandse echtgenoot dergelijke aanvraag kan indienen.

Het tweede lid van dat artikel vermeldt dat een bewijs van hun relatie nodig is.

Nopens de inkomsten stelt §2 dat de vreemdeling die vervoegd wordt over een ziektekostenverzekering dient te beschikken en over voldoende inkomsten dient te beschikken, m.u.v. bepaalde familieleden.

Art. 12bis §1 stelt dat de vreemdeling de buitengewone omstandigheden dient toe te lichten die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om aldaar het visum aan te vragen.

Art 12bis §2 Vreemdelingenwet stelt aanvullend dat een medisch getuigschrift noodzakelijk is, evenals een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

Toegepast op onderhavige zaak:

- *Nergens is bepaald dat verzoeker over de benodigde binnenkomstdocumenten (lees: visum) dient te beschikken. Dat is enkel van toepassing in art. 12bis §1,1° en 2°. Verzoeker bevindt zich echter in de situatie van het 3° punt, met name personen die niet over een visum beschikken. Men kan bezwaarlijk van verzoeker eisen dat hij een visum voorlegt, als hij zich in de categorie bevindt van personen die niet over een visum beschikken. Deze personen kunnen ahw. per definitie geen visum voorleggen en dat is evenmin vereist.*
- *De vraag van Stad Oostende tot het voorleggen van een gelegaliseerde huwelijksakte is behoorlijk absurd. Verzoeker is gehuwd in Oostende (België) op 28.12.2019: officiële documenten uitgegeven door de Belgische overheid dienen niet gelegaliseerd te worden voor gebruik in België. Stad Oostende is de overheid die zelf de huwelijksakte heeft opgesteld. Voor de volledigheid heeft verzoeker bij zijn aanvraag een kopie van het getuigschrift huwelijk bezorgd (stuk 2);*
- *Stad Oostende stelt dat verzoeker geen bewijs van een eigen ziektekostenverzekering heeft voorgelegd. Dat is echter in strijd met de wet. Art. 10 §2 Vreemdelingenwet zegt letterlijk dat de vreemdeling die vervoegd wordt dient te beschikken over een ziektekostenverzekering. Welnu, het document van mevr. B. (...) C. (...) werd bezorgd aan Stad Oostende (stuk 3); de argumentatie in de bestreden beslissing is overigens in strijd met de lijst van benodigde documenten die Stad Oostende zelf opgemaakt heeft en waar er letterlijk staat "Bewijs ziektekostenverzekering referentiepersoon", zijn dus mevr. B. (...) C. (...) (stuk 4);*
- *Stad Oostende stelt tenslotte dat verzoeker geen gemotiveerde brief nopens de buitengewone omstandigheden voorlegt. Echter ook dat document werd aan Stad Oostende bezorgd (stuk 5).*

Kortom, het eerste document (visum), tweede (gelegaliseerde huwelijksakte) en het derde document (bewijs ziektekostenverzekering verzoeker) werden ten onrechte opgevraagd, terwijl het getuigschrift huwelijk en het vierde document (motivering buitengewone omstandigheden) effectief werden neergelegd.

Verweerster stelt dat ze de huwelijksakte en de aanvraag buitengewone omstandigheden niet ontvangen heeft. Dat is incorrect.

- *De huwelijksakte ligt voor als stuk 2. Verzoeker heeft bij elke aanvraag kopie van dat stuk neergelegd. Dat is namelijk een van de belangrijkste redenen om zijn visumaanvraag te kunnen indienen. Bovendien: als dat stuk bij verweerster ontbrak, zou ze verzoeker (zoals voorheen) opgebeld hebben om dat mee te delen, quod non in casu. Ondergeschikt: het loket vreemdelingenzaken ligt letterlijk naast het loket burgerzaken en maakt deel uit van één en dezelfde dienst. Beiden werken uiteraard met hetzelfde computersysteem. Bij het louter intypen van de naam van verzoeker ziet de ambtenaar van stad Oostende dat verzoeker in Oostende gehuwd is... Een legalisatie van een Belgische akte is overigens niet nodig. Deze kunnen vrij in België gebruikt worden. Verweerster zoekt gewoon spijkers op laag water.*
- *De Raad zal verder vaststellen dat het begeleidend schrijven buitengewone omstandigheden werd opgesteld op 07.07.2021 (stuk 5). Dat is reeds enkele weken vóór de visumaanvraag (25.08.2021). Verzoeker heeft dat stuk uiteraard bezorgd aan stad Oostende; zoniet zou hij een vraag hebben gekregen om zijn dossier aan te vullen, quod non in casu.*

Dat de administratie bij verweerster niet altijd even vlot verloopt, kan bezwaarlijk aan verzoeker verweten worden.

De beslissing is foutief. Het aanvraagdossier dient doorgestuurd te worden naar de Dienst Vreemdelingenzaken."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140). Deze artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan zij is genomen. De gemachtigde heeft immers, met verwijzing naar de artikelen 10, § 1 tot

§ 3 en 12bis, § 1 en § 3 van de vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker om zijn verblijfsaanvraag te staven niet alle vereiste documenten heeft overgelegd. De gemachtigde preciseert dat er geen visum, gelegaliseerde huwelijksakte, bewijs van aansluiting bij een ziektekostenverzekering voor zichzelf of gemotiveerde brief betreffende de buitengewone omstandigheden werd voorgelegd, evenmin als de vereiste bewijzen uit artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet.

Uit verzoekers inhoudelijke kritiek op deze motieven blijkt dat deze hem genoegzaam in staat stellen om met kennis van zaken uit te maken of het aangewezen is hiertegen een beroep in te stellen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt daarom niet weerhouden.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek naar voor brengt, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het deugdelijk karakter van de motivering moet worden beoordeeld aan de hand van een toetsing van de uitgedrukte motieven van de bestreden beslissing aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetbepalingen. *In casu* is de bestreden beslissing genomen met toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 10 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :
(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;
(...)

§2. (...)

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”

Artikel 12bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.

(...)

§3. In de in § 1, tweede lid, 1° en 2°, bedoelde gevallen, wanneer de in § 1 bedoelde vreemdeling zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanbiedt en verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, wordt hij, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn binnenkomst en verblijf en op voorwaarde dat alle bewijzen bedoeld in § 2, eerste lid, werden geleverd, in het bezit gesteld van een ontvangstbewijs van de aanvraag. Het gemeentebestuur brengt de minister of zijn gemachtigde op de hoogte van de aanvraag en levert hem onmiddellijk een kopie ervan.

Indien de minister of zijn gemachtigde de aanvraag ontvankelijk verklaart, of indien binnen een termijn van vijf maanden volgend op de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in het eerste lid geen enkele beslissing ter kennis is gebracht van de burgemeester of zijn gemachtigde, wordt de vreemdeling ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een document waaruit blijkt dat hij is ingeschreven.

Indien de minister of zijn gemachtigde een gunstige beslissing neemt over de toelating tot verblijf of indien binnen een periode van negen maanden volgend op de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in het eerste lid geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van het gemeentebestuur, wordt de vreemdeling toegelaten tot een verblijf.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap voorzien in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal met een periode van drie maanden verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager vóór afloop van de in het derde lid bepaalde termijn.”

Uit bovenstaande bepalingen blijkt dat op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet de echtgenoot van een derdelander met een onbeperkte machtiging tot verblijf van rechtswege is toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, mits evenwel is voldaan aan bepaalde voorwaarden.

De algemene regel stelt dat een vreemdeling die verklaart zich in één van de in artikel 10 van de vreemdelingenwet voorziene gevallen te bevinden, zijn verblijfsaanvraag moet indienen in het buitenland, met name bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. Artikel 12bis, § 1 voorziet evenwel in drie uitzonderingen. Zo wordt bijvoorbeeld bepaald dat de vreemdeling die zich in buitengewone omstandigheden bevindt die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst om het vereiste visum aldaar aan te vragen, en daartoe alle vereiste bewijzen overmaakt, uitzonderlijk zijn verblijfsaanvraag kan indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats. Het gemeentebestuur moet zich dan, krachtens artikel 12bis, § 4 van de vreemdelingenwet, onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag.

In casu heeft verzoeker zich op 25 augustus 2021 aangeboden bij het gemeentebestuur van Oostende om een verblijfsaanvraag in te dienen. Verzoeker beweert zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar Sierra Leone om aldaar een visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger. Verzoeker doet aldus een beroep op artikel 12bis, § 1, 3° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt dat verzoeker *“alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit”*.

Artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet vereist dat de vreemdeling, samen met zijn verblijfsaanvraag, alle documenten overlegt die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, § 1 tot § 3 van de vreemdelingenwet, waaronder een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan de vreemdelingenwet opgesomde ziekten en een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, § 1 tot § 3 en 12bis, § 1 en §3 heeft overgemaakt. Volgens verweerder ontbreken de volgende stukken:

- Een geldig binnenkomstdocument, met name een visum;
- Een gelegaliseerde huwelijksakte;
- Een bewijs van aansluiting ziektekostenverzekering voor verzoeker zelf;
- Een gemotiveerde brief betreffende de buitengewone omstandigheden waarop verzoeker zich beroept in het kader van artikel 12bis, § 1, 3° van de vreemdelingenwet;
- De bewijzen bedoeld in artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet, met name alle documenten die bewijzen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden van artikel 10, § 1 tot § 3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze vaststelling.

Betreffende de vereiste van een geldig binnenkomstdocument, betoogt hij dat deze voorwaarde nergens in de wet is bepaald. Hij beroept zich op de situatie van artikel 12bis, § 1, 3° van de vreemdelingenwet, die specifiek is ontworpen voor vreemdelingen die niet over een geldig binnenkomstdocument beschikken. Dit betekent dat hij per definitie geen visum kan voorleggen.

Indien een vreemdeling zich in buitengewone omstandigheden bevindt die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, en daartoe alle vereiste bewijzen overmaakt, kan hij inderdaad zijn verblijfsaanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats. Verzoeker gaat er met zijn betoog echter aan voorbij dat de vreemdeling die zich op de toepassing van artikel 12bis, § 1, 3° van de vreemdelingenwet beroept, ook effectief aannemelijk moet maken dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt en bovendien ook bijkomende bewijsstukken moet voorleggen.

De gemachtigde is van oordeel dat verzoeker niet heeft uiteengezet welke de buitengewone omstandigheden zijn gezien er geen gemotiveerde brief betreffende de verblijfsaanvraag en de buitengewone omstandigheden werd overgemaakt.

Verzoeker betoogt dat hij een begeleidend schrijven heeft opgestuurd naar de gemachtigde waarin hij de buitengewone omstandigheden uiteen zet. Hij stelt dat dit schrijven dateert van 7 juli 2021 en dus enkele weken voor de verblijfsaanvraag *d.d.* 28 augustus 2021 aan het gemeentebestuur van de stad Oostende werd bezorgd. Zo niet zou hij een vraag hebben gekregen om zijn dossier aan te vullen.

Uit het administratief dossier dat door verweerder wordt neergelegd blijkt echter niet dat het gemeentebestuur een dergelijk schrijven heeft ontvangen. Verweerder is ook formeel in zijn nota met opmerkingen waarin hij ten stelligste betwist dat dit document bij de verblijfsaanvraag werd voorgelegd.

Uit de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, met name een kopie van deze brief, kan niet worden opgemaakt dat deze brief effectief aan het gemeentebestuur werd bezorgd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Zoals verzoeker stelt, is de brief inderdaad gedateerd op 7 juli 2021 maar dit gegeven zegt op zich niets over het tijdstip waarop de brief is overgemaakt aan de administratieve overheid. Evenmin kan hieruit worden afgeleid dat de brief effectief op enig tijdstip aan de gemeente kenbaar is gemaakt.

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in aan te tonen dat hij, in tegenstelling tot hetgeen de bestreden beslissing motiveert, weldegelijk de buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een visum aan te vragen heeft uiteengezet in zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging.

Gezien verzoeker niet aantoont dat hij is verhinderd om terug te keren naar zijn land van herkomst en aldaar een visum aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, is het niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig van de gemachtigde om van verzoeker te vragen een geldig binnenkomstdocument, met name een visum, over te maken.

Betreffende het ontbreken van een gelegaliseerde huwelijksakte, betoogt verzoeker dat het gemeentebestuur weldegelijk een kopie van zijn Belgische huwelijksakte heeft ontvangen. Indien dit niet het geval was, zou verweerder verzoeker hebben opgebeld om het ontbrekende stuk op te vragen. Bovendien hoeft de huwelijksakte niet te worden gelegaliseerd gezien de akte uitgaat van de Belgische overheid zelf.

Opnieuw stelt de Raad op basis van het administratief dossier vast dat verzoeker geen enkele huwelijksakte heeft voorgelegd bij zijn verblijfsaanvraag. Het kan verweerder niet kwalijk worden genomen een bewijs van de echtelijke band tussen verzoeker en de referentiepersoon te eisen, opdat toepassing kan worden gemaakt van artikel 10, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Dit artikel spreekt immers van “*de buitenlandse echtgenoot*”, waardoor het vanzelfsprekend is dat de vreemdeling die beweert de buitenlandse echtgenoot te zijn van een in België verblijfsgerechtigde vreemdeling, hiervan effectief het bewijs bijbrengt. Het feit dat verzoeker initieel om een gelegaliseerde huwelijksakte vraagt, kan hem evenmin worden tegengeworpen. Uit de stukken die verzoeker heeft bijgebracht bij zijn verblijfsaanvraag kan de gemachtigde niet afleiden waar het huwelijk tussen verzoeker en de referentiepersoon is voltrokken. Indien het om een buitenlandse huwelijksakte zou gaan, is immers wel een gelegaliseerde huwelijksakte vereist. Op basis van voormelde stukken kan de gemachtigde niet afleiden dat het huwelijk in België is voltrokken. Het feit dat verzoeker en de referentiepersoon zijn gehuwd in de stad Oostende, dezelfde stad waarvan het gemeentebestuur de bestreden beslissing heeft genomen, doet hier geen afbreuk aan. Gezien de bestreden beslissing een antwoord betreft van de gemachtigde op een verblijfsaanvraag van verzoeker, mag ervan worden uitgegaan dat verzoeker zelf alle nuttige informatie en stukken bijbrengt die de gemachtigde nodig heeft om een correcte beoordeling van de situatie te maken. In deze treft de gemachtigde geenszins een onderzoekplicht om zelf de huwelijksakte van verzoeker op te vragen.

Betreffende de ziektekostenverzekering, voert verzoeker aan dat artikel 10, § 2 van de vreemdelingenwet letterlijk bepaalt dat de vreemdeling die wordt vervoegd dient te beschikken over een ziektekostenverzekering, zijnde *in casu* zijn echtgenote. Het bewijs dat zijn echtgenote over een ziektekostenverzekering beschikt heeft verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag gevoegd.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker een verklaring van lidmaatschap op naam van zijn echtgenote heeft bijgebracht. In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde echter dat het bewijs van aansluiting van een ziektekostenverzekering “*voor zichzelf*” ontbreekt. Een eenvoudige lezing van artikel 10, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet, waar verzoeker overigens zelf naar verwijst, leert dat de vreemdeling het bewijs moet aanbrengen waaruit blijkt dat de vreemdeling die wordt vervoegd over een ziektekostenverzekering beschikt “*die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt*”. Zoals verweerder correct aanvoert in zijn nota met opmerkingen, is het niet voldoende dat de referentiepersoon zelf over een ziektekostenverzekering beschikt. Deze ziektekostenverzekering moet eveneens de risico's in België voor zijn familieleden dekken. Dit betekent dat de referentiepersoon over een

ziektekostenverzekering moet beschikken die zowel hemzelf als de vreemdeling die een verblijfsrecht aanvraagt, dekt. Het is daartoe niet vereist dat de aanvrager zelf over een aparte ziektekostenverzekering beschikt, doch moet hij wel aantonen dat hij wordt gedekt door de ziektekostenverzekering van zijn echtgenote.

Uit de verklaring van lidmaatschap bij de Christelijke Mutualiteit op naam van verzoekers echtgenote kan niet worden afgeleid of de ziektekostenverzekering al dan niet de risico's voor verzoeker in België dekt. Bijgevolg is de beoordeling van de gemachtigde, met name dat er een bewijs van aansluiting van een ziektekostenverzekering voor verzoeker zelf ontbreekt, niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig. Verzoeker toont niet aan dat hij op enige manier wordt gedekt door een ziektekostenverzekering in België, terwijl dit wel is vereist krachtens artikel 10, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De Raad concludeert dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat de bestreden beslissing onwettig is.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN